

יֵה:

קלד א ב מ"י פ"א מהל'
שחטה הל"ו וע"י
נכ"ח ינפ"ג שס הל"י
סמג עשין סג טושי"ע י"ד
סימן כ עקיף א:

שיטה מקובצת

א) משום הקפת הרוב
אמר נמי רובא כצ"ל:
ב) מפ' לרוב ושמאל
הבי' ג) דקמ"ל דיציאה
משאר טבעות: ד) ועוד
מהך ברייתא מאי קמותיב
להו דהא:

רבינו גרשום

פני ובה כסדרו: ובשאר
 כעט לא אמר התמיא
 א"י וכן ב' יהודה
 ר' כלומר שחייב בשאר
 טענות ושייך להם לא
 הוות על פני ובה
 כעט כשרה: ומגמרת
 סתמה. טענת גדולה
 ולמעלה לבד שישפוי
 כעט ולמטה: אמר רב
 יוחנן ר' יוסי ב' יהודה
 יוחנן קאמר, כלומר ר'

יוסי ב' יהודה מכסיר
 כן טענות גדולה כן
 בשאר כעט מלא הוות
 ר' סליק ר' עובד:
 וזא אבל מנורסת דרב
 וישאלו: כלומר דחיוני
 דרב וישאלו כבדי רב
 מחוהי (כ"י ב' יהודה)
 טענות גדולה מלא הוות
 על פני עובד אבל
 שרי על פני ובה מנורסת
 דרשמי: ותרפא א"י: דרשמי
 כעט ולמטה: אמר ר'

יוסי ב' יהודה ר' דר
 כן מנורסת במה דר
 שפוי מלא הוות על
 פני ובה: מאן אמר
 לשפועהו ר' א"י:
 שלשה מחוין דא חבנר
 במקום און מנורסת
 כלומר מוסר קבוצ: אן
 ישינן לרב: אמר ר' ככל

א"י שראל נביאיה
 לב: א"י א"ל רב
 יוחנן דא רבן דאור
 מהתאמר א"י אבד ר' א"י
 שמייה דרב נחמן מנורסת
 כשרה. כלומר שפוי
 כעט ולמטה שריה אמר
 הוות ליעלה טענות:
 ר' נהרן רשמי: שפועה:

לשון גשור. כלומר כשם
שכל נהר יש לו גשור שלו
לכבו. כך כל המקומות
אין להן דעת אחת אלא
אלו יש להן דעת אחת
ובמקום אחר דעת שלהם:
קרי עליה ר' יוחנן גיסא
גיסא. כלומר דמכשיר
ביותר לשון גיסא: שיד
בחיטי כשרה. ואפי' שחט
בחיטי ושיד מקצת כלפי
הראש כשרה: מנע בחיטי
(טרפה) [כשרה]. כלומר

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יוסף ב' רבי חי'א מבו' ע'אמ נמיר. כלומר לא שמעה מר' ושמואל ומה שזין אולנין אחרו במקומו חומרה בעלמא הי' ולא על פי רב ושמואל וספרי וילית ליה לרבי יוצא כ' דנבי בלח אחר רב ושמואל וספרי היה אסור כיון שנהגו במקומו יסור: כיון דאנן כ'יפינן להו ב' כ'פ'.

השוהטם בשאר טבעות אע"פ שאין מקיפות את כל הקנה הואיל ומקיפות את רוב הקנה שהשיטתו כשרה ^(א) ומוגרמת פסולה ^(ב) העיד רבי חנינא בן אנטיגנוס על מוגרמת שהיא כשרה ואמר רב יוסף רבי יוסי בר יהודה תרתי קאמר דב ושמואל סברי כוותיה בחדא ^(א) ופליגי עליה דרב בחדא וזהא לא אמר קאמרי הכי קאמר הלכה כבמוותי בטענת הגדולה ויאן הלכה כבמוותי כבשאר טבעות כי סליק רבי יואל אבל מוגרמת דרב ושמואל אמרי ליה לאו מאתריה דרב ושמואל את אמר להו מאן אמרה יוסף בר חייא יוסף בר חייא מכולי עלמא גמיר שמע דרב יוסף איקפד אמר אנא מכולי עלמא נממירנא אנא מרב יהודה נמירנא דאפ"י ספיקו דנברי גרים ^(א) דאמר רב יהודה אמר ר' ירמיה דבר אבא ספק משמיה דרב ספק משמיה דשמואל שלשה מתירין את הבכור במקום שאין מומחה ור' יואל לית ליה ^(א) נותנין עליו תומרי המקום שיצא משם ותומרי המקום שהלך לשם ^(א) אמר אביי הני מילי מבבל לבבל ומארץ ישראל לארץ ישראל אי נמי ישראל לארץ ישראל לבבל אבל מבבל לארץ ישראל כיון דאנן כייפינן להו עבדינן כוותיהו ^(א) רב אשי אמר אפילו תימא מבבל לארץ ישראל הני מילי היכא דדעתו לחזור ר' יואל אינן דעתו לחזור הוה אמר ליה אביי לרב יוסף והא רבנן דאתו ממחזאי אמרי ^(א) אמר רבי יואל משמיה דרב נחמן מוגרמת כשרה ^(א) "הגרא נהרא ופשמיה רבי שמעון בן לקיש אכשר בחדא דרובעא קרי עליה רבי יוחנן גיסא גיסא אמר רב פפי משמיה דרבא פגענע בחיטי טרפה איבעיא להו פגע וגנע בהן דכתבי יופענע בו וימת או דלמא פגע ולא גנע דכתבי יופענע בו מלאכי אלהים איתמר אמר רב פפא משמיה דרבא שייר בחיטי כשרה אמר רב אמימר בר מר ינוקא הוה יאויא ואמר לי שייר בחיטי כשרה א"ל רבינא כרא איקלע מר זוטרא לאתרין ודרש ^(א) שייר אמר פגע בחיטי כשרה שייר בחיטי טרפה והלכתא

כל חלל הקנה והגרים מודה שהיא פסולה גזירה רוב הקנה אטו רוב הטבעות שאינו רוב הקנה וכל
לה ועוד מהר"י מאי קמוחי לה דהא לא קמי בה הגרמה כלל ואי שבגרים מוקמת לה אחאי ת
הקפה דידהו מאי אהניא הא בטר חמיט רוב הקנה אזלינן. ולשון ראשון ג"ל ואין כאן מבטול להחל
הרבי חיינא בן אטיגטוס: **מוגרמם דרב ושמואל**. שטותם בתוך שאר הטבעות דחשבי לה אימיא
שטותו ויניה וכל שלל בתקום שטיק קרי בגרמא דלמדרגין לקמן (דף י"ט.) בגרים שליט ושטת
במקומה קרי הגרמה ועדיין אין כאן הטיה: **מאן אמר**. להא מילתא משמיא דרב ושמואל אמרו
ושמואל סברי להו כותיה בחדא כו' דהיינו רב יוסף דכולהו הש"ס: **מכולי עלמא גמיר**. ושם ש
שמו שבאמרו: **אפילו ספיקו דגברי גרים**. שהיו אומרים לו שמועה והאומרה לו שם ממי שמועה
דמתי פלוגי וספק היה בידי אי מפלוגי קבלה או מפלוגי קבלה דלמחר דארי רב יהודה קרי לי ר' ירמיה
הדייטות: **מסרינן אם הככור**. ליטחט במדינה בתום מוצא וגיולי לכל שהוא מוס דארי' בציבורות
לחכם דקמן שחוטט את הככור ואח"כ הריאח את מומו ר"מ ואמר הואיל ונשטת שלל על פי מומת
שאין משתנין בתמכת בינה בזין לדון (דף כ"ז.) לוס ליה כו'. בתמיה והא ממתי' היא בתפסחים
המדינה בכל ובה מקומות הרבה: **דכוין דאנן כישינן להו**. לבני ארץ ישראל לקידוש החדש ולעיבור
החודש: **וארבי קנסות שאין סמכים בנבל: עבדינן כושיסיהו**. כי אזלינן גזייהו ואין אנו לריבין לחלו
הא רבנן דאחו משהוואל אמרי אמר רבי יוחא משמיא דרב נתמן **מוגרמם**. דרב ושמואל כשרה
נכרה וטשייה. כל הכר מהתפסט בתקום שדע רבי' שם כלומר כל מקום הארץ אחר מנהגו אית
דוכתא דלא נהיגו כושיסיהו: **בחודא דכובעא**. כמין כובע ים למעלה מן הקנה ככובע על הראש
לעבב את הקול אלל כמין כובע ממש הוא עשוי ומאמאשיו ולמעלה הולך וכלה ונעשה מדוד כמין ק
ישימי כובע. בחודא בעלייתו של כובע בגגו: **גיסא גיסא**. הבס הבס כלומר יותר מדאי הנשרה דאין כ
מתמחיל לעלות: **חסיי**. בגליץ דומין לחיטין ומונחין על הקנה אלל הכובע: **פגע ולא נגע**. אבל סמ
מאקתם ללד הראש ומקתם ללד הקנה כגון שחתכו דהיינו פגע ונגע: **ה"ג מר בר רב אשי אמר**

מסורת הש"ס

(א) ולקמן קלד: (ב) ופין
חום ב"ק נט: סוף ד"ה
מנען משקל: (ג) ובכורות
ל: (ד) ולקמן ק. פסחים
ג: (ה) פסחים נ: (ו)
(ז) ולקמן מ. פ"ט פסחים
(ח) ופ"ה ד"ה רבי יוחנן
(ט) ופ"ה ד"ה רבי יוחנן

נורת אור השלם

1. וישלח המלך שלמה
ביד בניהו בן יהוידע
ויפגע בו זמנת:
מלכים א ב כה

2. ויעקב הלך לדרבו
ויפגעו בו מלאכי
אלהים: בראשית לב כ

גליין הש"ס

גם' יב אשר אשר אשר
תחת סבב לא' עין
לקמן דף אג ע"ב חס' ד"ה
חשום:

הגהות הב"ח

(א) גב' דאָטו תמחחא
אמרי תשמיה דרב נחמן
כ"ל ותיבות אמר רבי זירא
נחמק:

לעזי רחמי

ה"ל"ם (הילמ"א). קסדה.
גלג"ץ. בלוט האלון.

מוסד רח"ט¹¹

[illegible]